

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudcem JUDr. Tomášem Švecem, Ph.D., ve věci

žalobkyně: **P. N.**, narozená dne X
státní příslušnost X
zastoupená JUDr. Hugem Körblem, advokátem
sídlem Hybernská 1007/20, 110 00 Praha

proti
žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**
sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, 140 00 Praha

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 27. 3. 2025, č. j. MV-33377-4/SO-2025,

takto:

- I. Rozhodnutí Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců ze dne 27. 3. 2025, č. j. MV-33377-4/SO-2025, se ruší a věc se vrací žalované k dalšímu řízení.
- II. Žalovaná je povinna zaplatit žalobkyni náhradu nákladů řízení ve výši 13 140 Kč, a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám zástupce žalobkyně JUDr. Huga Körbla, advokáta se sídlem Hybernská 1007/20, 110 00 Praha.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobkyně se žalobou podanou Městskému soudu v Praze domáhala zrušení rozhodnutí žalované ze dne 27. 3. 2025, č. j. MV-33377-4/SO-2025 (dále jen „**napadené rozhodnutí**“),

jímž bylo zamítnuto její odvolání a potvrzeno rozhodnutí Ministerstva vnitra (dále jen „**správní orgán prvního stupně**“) ze dne 21. 1. 2025, č. j. OAM-44356-12/DP-2024 (dále jen „**prvostupňové rozhodnutí**“). Prvostupňovým rozhodnutím správní orgán prvního stupně dle ustanovení § 46 odst. 5 ve spojení s § 56 odst. 1 písm. h) zákona. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „**zákon o pobytu cizinců**“) zamítl žádost žalobkyně o vydání povolení k dlouhodobému pobytu za účelem studia s tím, že povolení k dlouhodobému pobytu se nevydává.

II. Podstatný obsah žaloby

2. Žalobkyně v podané žalobě nejprve uvedla, že žalovaná staví nevydání povolení k dlouhodobému pobytu na tom, co zaznělo při pohovoru. Smyslem pohovoru přitom je ověření, zda má žadatel skutečný a vážný zájem o pobyt a zda má v úmyslu plnit požadovaný účel pobytu. Pohovor je třeba hodnotit komplexně a v žádném případě nemá být jeho smyslem pouhé hledání rozporů. Shrnula, že hodlá v České republice studovat. Proč by neměla plnit účel pobytu, není z napadeného rozhodnutí jasné.
3. Následně žalobkyně namítla, že žalovaná si protirečí, když jí klade k tíži to, že jako svou motivaci uvedla jen svůj záměr otevřít si vlastní podnikání, když současně uvádí, že plánů do budoucna existuje více. Poznamenala, že ačkoliv uvedené důvody volby České republiky se mohou zdát nudné a fádní, jsou to důvody správné a odpovídající tomu, jak Česká republika pro zahraniční studenty působí. Nelze jí tedy klást k tíži uvedení důvodů, které jsou i u ostatních žadatelů časté.
4. Taktéž žalobkyně zmínila, že v jejím případě jde o navázání na studium obdobného oboru, což potvrzuje skutečný úmysl v České republice studovat. Nadto pracovala v oboru i v zemi původu. Nemá děti a je svobodná, takže nic nebrání realizaci jejího přání studovat v České republice. Nelze se také divit, že studium časově bezprostředně nenavazuje, když se jedná o pokračování ve studiu v dalekém zahraničí. Poznámku žalované o existenci kvót pak žalobkyně označila za spekulativní a ve vztahu k ní neopodstatněnou. Není žádný důvod se domnívat, že chtěla ve skutečnosti obcházet pravidla omezující ji v podání žádosti o pobytové oprávnění za účelem zaměstnání.
5. Posléze žalobkyně odkázala na směrnici Evropského parlamentu a Rady 2016/801, o podmínkách vstupu a pobytu státních příslušníků třetích zemí za účelem výzkumu, studia, stáže, dobrovolnické služby, programů výměnných pobytů žáků či vzdělávacích projektů a činnosti au-pair (dále jen „**směrnice 2016/801**“) a její podmínky pro neudělení pobytového oprávnění za účelem studia, zejména čl. 20 odst. 2 písm. f). K neudělení pobytového oprávnění totiž musí existovat buď přímo důkazy nebo alespoň závažné a objektivní důvody. Takové důkazy či objektivní důvody žalovaná nemá a ani je neuvedla. Dále podle ní již jen to, že absolvovala všechny úkony spojené s podáním žádosti, svědčí o její opravdovosti. Poznamenala také, že směrnice 2016/801 stojí na zásadě, že by jí mělo být pobytové oprávnění spíše uděleno.
6. Závěrem shrnula, že správní orgány nesprávně vyhodnotily otázku budoucího plnění účelu pobytu. I kdyby jejich pochybnosti byly skutečné, nedosahovaly by takové intenzity, aby odůvodnily neudělení pobytového oprávnění. Navrhla tedy zdejšímu soudu, aby zrušil napadené rozhodnutí i prvostupňové rozhodnutí, věc vrátil žalované k dalšímu řízení a přiznal jí náhradu nákladů řízení.

III. Vyjádření žalované

7. Žalovaná ve svém vyjádření k žalobě nejprve podotkla, že žalobkyně uvádí v zásadě stejné námitky jako v podaném odvolání. Odkázala proto na obsah napadeného rozhodnutí a správního spisu. Z protokolu o výslechu podle ní vyplývají dostatečně závažné a objektivní důvody pro aplikaci ustanovení § 56 odst. 1 písm. h) zákona o pobytu cizinců. Skutečnosti popsané v napadeném rozhodnutí jsou způsobilé vyvolat pochybnosti, zda žalobkyně bude plnit jí deklarovaný účel pobytu.
8. Nad rámec výše uvedeného žalovaná odkázala na ustanovení § 37 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců. Poznamenala, že právo pobývat na území České republiky za účelem studia mají mít jen takoví cizinci, kteří mají v úmyslu skutečně a vážně studovat. Navíc v případě, že o povolení k pobytu žádá osoba, která na území nikdy nebyla a nestudovala zde, je posuzování žádosti ve vztahu k otázce plnění účelu náročné. Z požadovaného pobytového oprávnění nelze učinit prostředek získání jiného povolení k pobytu, které by v domovské zemi neměl cizinec velkou šanci získat. Žalovaná také podotkla, že vláda na základě zmocnění v § 181b zákona o pobytu cizinců stanovila maximální počty žádostí o zaměstnaneckou kartu, které lze podat na některých zastupitelských úřadech. Úvaha o možné zneužití pobytového oprávnění tak podle ní není založena na nereálném základě. Odkaz na tyto kvóty nepovažovala za spekulativní.
9. Závěrem žalovaná uvedla, že popsané skutečnosti zakládaly dostatečně podložené obavy, které mohly být důvodem neudělení pobytového oprávnění. Navrhla tedy zdejšímu soudu, aby podanou žalobu jako nedůvodnou zamítl.

IV. Obsah správního spisu

10. Ze správního spisu zjistil zdejší soud následující skutečnosti, které jsou podstatné z hlediska předmětu řízení.
11. Žalobkyně podala dne 21. 10. 2024 na zastupitelském úřadu České republiky v X žádost o povolení k dlouhodobému pobytu za účelem studia. Uvedla v ní, že pracuje v oboru zemědělství a bude studovat na České zemědělské univerzitě v Praze (dále jen „ČZU“). Pobývat by měla na adrese X. K této žádosti doložila mimo jiné i jednotné potvrzení o přijetí ke studiu vydané Fakultou tropického zemědělství ČZU ze dne 23. 5. 2024. Z něj se podává, že byla žalobkyně přijata ke studiu magisterského studijního programu Tropical Crop Management and Ecology. Jedná se o prezenční studium se standardní dobou studia 2 roky a předpokládanou dobou pobytu na území od 15. 9. 2024 do 31. 8. 2026. Přiložila také (anglicky psané) potvrzení svého strýce o podpoře při studiu spolu s informací o jeho příjmech.
12. S žalobkyní byl následně dne 14. 11. 2024 proveden na zastupitelském úřadu pohovor. V jeho rámci žalobkyně odpovídala na dotazy a uvedla, že má bakalářský titul. Studovala letech X až X na University of Cape Coast. Při zakončení studia obhajovala projekt a skládala závěrečnou zkoušku. K dotazu, co ví o České republice, uvedla, že je tam nejlepší vzdělávací systém v Evropě a poukázala na akademickou rozmanitost. Dodala, že školné je pro ni přijatelné a životní náklady jsou dostupné. Podle žebříčku je ČR na 8. místě a je zaměřená na praktickou stránku výuky. Ohledně životních nákladů uvedla, že činí 9 000 až 14 000 Kč s tím, že to zjistila na internetu a k částce došla s ohledem na výši školného, ubytování, potravin, dopravy atd. Informace našla na webové stránce „Student in Czech“. Dále zmínila, že od dětství studovala v X a chtěla by získat mezinárodní zkušenost, chce zažít život ve vyspělé zemi a získat zkušenosti z praktické

výuky. Nejprve však chtěla získat pracovní zkušenosti v zemi původu a také bylo nutné našetřit dostatek finančních prostředků na studium. Ušetřila částku 115 tisíc X, avšak nevěděla, kolik je to v eurech. Také poznamenala, že nezjišťovala, kolik stojí studium v České republice za celou dobu. K otázce, jak tedy ví, že má dostatek prostředků, uvedla, že náklady na školné jsou 5 380 X za rok. Bylo jí přiznáno stipendium, protože bude platit nižší školné. Žádný doklad o stipendiu však nebyla schopná doložit a na následný dotaz vypověděla, že neví, co stipendium je. Umí jen anglicky, přičemž složila zkoušku na univerzitě. Školu si vybrala podle toho, že školné je pro ni přijatelné a vystudovala zemědělství, na které se specializuje a vybraný obor má stejný směr. Školy mimo Českou republiku si neporovnávala. Dále na otázky ohledně srovnání školného odpověděla, že informaci o nízkém školném našla na internetových stránkách „Student in Czech“. Vypověděla, že neví, jak tuto stránku našla, a následně upřesnila, že šla na stránky školy, resp. že zadala do vyhledávače na internetu zemědělské školy v ČR. Posléze byla žalobkyni položena otázka: *„To jste se jednou vzbudila a řekla jste si, že chcete studovat v ČR? Většina X neví, kde ČR leží, vědí, kde je Německo, Francie a ostatní státy. Tak jak jste to našla?“* Odpověděla, že to slyšela od lidí a upřesnila že od studentů. Na dotaz, zda by to mohla blíže vysvětlit, odpověděla negativně. Posléze byla dotázána, proč nechce studovat v jiném členském státě EU. Zmínila, že chce mít praktické zkušenosti z České republiky a je to pro ni nejlepší volba. Česká republika je jediná země, do které chce a je to pro ni nejlepší volba. Uvedla také konkrétní adresu, na které bude studovat a vyjmenovala několik předmětů s tím, že po ukončení studia získá titul inženýra. Odpověděla, že diplomová práce je projektové téma a k připuštění k obhajobě diplomové práce a závěrečným zkouškám potřebuje 120 kreditů. Vysvětlila také některé pojmy z oblasti biologie a byla požádána i o překlad krátkého úryvku z angličtiny. Zнала pojem nostrifikace i adresu, kde bude v ČR bydlet, byť neuvedla zcela přesný název ulice. Uvedla i internetové stránky školy a popsala přijímací řízení, když zmínila, že zaplatila poplatek a dostala dokumenty. Zaslala motivační dopis, CV a dokumenty ohledně vzdělání. Za podání přihlášky platila 8 000 Kč a nikdo jí při vyplňování nepomáhal. Rovněž se vyjádřila, že po skončení studia se vrátí do X a chtěla by pokračovat v práci s vyšším stupněm vzdělání. Také by si chtěla otevřít vlastní podnikání. Zmínila, že nemá v plánu hledat si práci v EU. Rovněž podotkla, že má farmu, kde pěstuje kukuřici a chová kuřata. Chtěla by při studiu získat více informací o své specializaci. Studium bude financovat sama, přičemž má lidi, kteří jí pomáhají. Finanční prostředky získala ze zaměstnání a také rodina má stavební firmu. Uvedla, že její strýc žije ve Velké Británii, a i ten jí bude pomáhat, přičemž jí pomáhal už odmala. Ve Velké Británii nechce studovat kvůli vysokému školnému, které je trojnásobné oproti ČR. Taktéž poznamenala, že při studiu nemá v plánu pracovat, leda by se naskytla příležitost související s její specializací. Závěrem pohovoru nechtěla doplnit žádné další skutečnosti.

13. Posléze správní orgán prvního stupně vyrozuměl žalobkyni o možnosti vyjádřit se k podkladům rozhodnutí a poté vydal prvostupňové rozhodnutí. V jeho odůvodnění uvedl, že vycházel rovněž z pohovoru s žalobkyní. Odkázal na to, že žalobkyně uvedla, že jí bylo přiznáno stipendium, avšak nebyla schopna to doložit ani nevěděla, co znamená stipendium. Poznamenal, že z protokolu se jeví, že žalobkyně není s finanční náročností vysokoškolského studia příliš obeznámena, když nebyla schopna objasnit celkové náklady studia. Zmínil také, že žalobkyně neprovedla před podáním přihlášky žádné rešerše jiných českých vysokých škol, protože je její tvrzení o nízkém školném,

přijatelných životních nákladech a praktické výuce spekulativní. Rovněž podotkl, že žalobkyně změnila výpověď ohledně získávání informací a nebyla schopna dále rozvést to, že informace získávala od studentů. Výpovědi žalobkyně podle něj vzbuzují důvodnou pochybnost, zda má o vysokoškolské studium v České republice seriózní zájem. Účel žádosti označil za nepřesvědčivý. Je zde důvodná pochybnost, že žalobkyně zneužije pobytové oprávnění k jinému účelu.

14. Proti prvostupňovému rozhodnutí podala žalobkyně odvolání. V něm uvedla, že její záměr studovat v České republice je zcela důvodný a oprávněný. Nepředstavuje riziko nedovoleného přistěhovalectví ani bezpečnostní riziko. Je přitom v jejím úmyslu opustit Evropskou unii před uplynutím platnosti pobytového oprávnění. Zvolený obor přesně odpovídá jejímu zaměření. Českou republiku si vybrala zejména pro výbornou pověst ČZU, kvalitu vzdělání v České republice, rozumné náklady na studium a život a rozvinuté zemědělství, o které má největší zájem. Pohovor je podle žalobkyně třeba hodnotit komplexně a jeho smyslem nemá být prosté hledání rozporů. Nesmí docházet k jeho tendenčnímu hodnocení. Z pohovoru přitom vyplynul její záměr studovat. Namítla také nepřezkoumatelnost prvostupňového rozhodnutí. Nesouhlasila s tím, že by měla svou výpověď. Pouze vysvětlovala, kde si hledala informace o studiu.
15. O podaném odvolání rozhodla žalovaná napadeným rozhodnutím. V něm mimo jiné podotkla, že bylo především v zájmu žalobkyně poskytnout relevantní a co možná nejpresnější informace, aby nevyvstaly pochybnosti o jejím faktickém účelu pobytu. Zdůraznila, že žalobkyně neměla v době podání žádosti k dispozici dostatečné informace o zamýšleném účelu pobytu a že nedostatečně prezentovala i svoji motivaci. Poukázala na to, že žalobkyně nedokázala vysvětlit, jak se dostala na stránku „Student in Czech“, ze které měla čerpat informace. Následně změnila výpověď, že si informace zjišťovala od studentů, ale to nebyla schopna nijak rozvést. Také žalované nebylo zřejmé, na základě čeho dospěla žalobkyně k závěru, že studium na ČZU je praktičtější zaměřené než studium v jiné zemi. Dále podotkla, že žalobkyně je absolventkou vysokoškolského studia v oboru zemědělství a má za sebou několik let praxe v souvisejícím oboru. Měla by tak mít ucelenou představu o dalším studiu, což předpokládá seznámení se s více nabízenými studijními programy a schopnost jasně popsat obsah zvoleného studijního programu. Při pohovoru si však žalobkyně protiřečila, když uváděla, že chce v České republice jen studovat a nabyté znalosti uplatnit v X, avšak následně tvrdila, že si chce po absolvování univerzity v České republice založit vlastní firmu. Taktéž strohé konstatování o volbě České republiky žalovaná nepovažovala za prokázání znalosti podmínek života na území. Studijní záměr, resp. samotné podání žádosti, podle ní představuje formální záminku pro získání pobytového oprávnění. Výpověď žalobkyně o motivaci ke studiu a volbě studijního programu a vzdělávací instituce považovala za nevěrohodnou, neurčitou, neopodstatněnou a vzbuzující vážné pochyby o skutečném a vážném zájmu plnit tvrzený účel pobytu. Úmysl žalobkyně studovat nebyl v průběhu řízení dostatečně a bez pochybností prokázán. Tvrzení o podnikání označila za nevěrohodné. Poznamenala, že právo pobýt na území České republiky mají jen takoví cizinci, kteří mají v úmyslu skutečně a vážně studovat. Připomněla také, že vláda stanovila maximální počty žádostí o zaměstnaneckou kartu, které lze podat na některých zastupitelských úřadech. Úvaha o možném zneužití pobytového oprávnění tak není založena na nereálném základě.

V. Hodnocení věci Městským soudem v Praze

16. Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí v rozsahu dotčeném žalobou, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobních bodů, kterými je vázán podle ustanovení § 75 odst. 2 věta první s. ř. s. Vycházel přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.). Rozhodoval bez nařízení jednání, neboť žalovaná s takovým postupem výslovně souhlasila a žalobkyně k výzvě a poučení soudu podle ustanovení § 51 odst. 1 s. ř. s. nevyjádřila s takovým projednáním věci nesouhlas. Zdejší soud zároveň za této situace a s ohledem na obsah správního spisu nepovažoval nařízení jednání za nezbytné. Při přezkumu napadeného rozhodnutí vycházel zejména z následujících ustanovení právních předpisů.
17. Podle ustanovení § 46 odst. 5 zákona o pobytu cizinců (ve znění účinném do 31. 12. 2025) *platí pro povolení k dlouhodobému pobytu za účelem studia na území (§ 42d) obdobně odstavec 1 věta druhá a § 37, § 55, § 56 odst. 1 písm. a) až c), e), g), h), l) a m), § 56 odst. 2 písm. a) a § 62 odst. 1 vztahující se na dlouhodobé vízum. Před vydáním rozhodnutí o zamítnutí žádosti o vydání nebo prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem studia na území podle § 42d nebo rozhodnutí o zrušení platnosti tohoto povolení ministerstvo posoudí přiměřenost dopadů tohoto rozhodnutí do soukromého a rodinného života cizince.*
18. Podle ustanovení § 56 odst. 1 písm. h) zákona o pobytu cizinců *dlouhodobé vízum, s výjimkou víza k pobytu nad 90 dnů za účelem strpění pobytu na území z důvodu podle § 33 odst. 3, ministerstvo cizinci neudělí, jestliže jsou zjištěny skutečnosti nasvědčující tomu, že cizinec po skončení pobytu stanoveného dlouhodobým vízem neopustí území nebo že dlouhodobé vízum hodlá zneužít k jinému účelu, než je uveden v žádosti o udělení dlouhodobého víza.*
19. Podle článku 20 odst. 2 písm. f) směrnice 2016/801 *členské státy mohou žádost zamítnout, pokud členský stát má důkazy nebo závažné a objektivní důvody k domněnce, že státní příslušník třetí země by v zemi pobýval za jiným účelem, než pro který žádá o přijetí.*
20. Žalobkyně v podané žalobě zejména rozporovala závěr správních orgánů, že byly zjištěny skutečnosti nasvědčující tomu, že hodlá zneužít povolení k dlouhodobému pobytu k jinému účelu, než je uveden v žádosti. Podle žalobkyně správní orgány neměly důkazy nebo závažné a objektivní důvody, které jsou pro neudělení pobytového oprávnění vyžadovány.
21. V tomto ohledu zdejší soud připomíná, že žalobkyně žádala o povolení k dlouhodobému pobytu za účelem studia ve smyslu ustanovení § 42d zákona o pobytu cizinců. Při posuzování žádostí o povolení k dlouhodobému pobytu za účelem studia podaných příslušníky třetích zemí je nutné zohlednit i úpravu směrnice 2016/801, která právě na takové případy dopadá. I příslušná ustanovení zákona o pobytu cizinců upravující důvody pro neudělení dlouhodobého pobytu za účelem studia tak je třeba vykládat v souladu s touto směrnicí (srov. bod 30 rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 11. 2024, č. j. 6 Azs 38/2024-28).
22. Správními orgány užitému ustanovení § 56 odst. 1 písm. h) zákona o pobytu cizinců odpovídá ustanovení čl. 20 odst. 2 písm. f) směrnice 2016/801 (což ostatně zmiňuje v napadeném rozhodnutí i sama žalovaná). Nejvyšší správní soud k tomu ve svém již výše zmíněném rozsudku ze dne 6. 11. 2024, č. j. 6 Azs 38/2024-28, uvedl: „Pokud je ve smyslu čl. 20 odst. 2 písm. f) směrnice (EU) 2016/801 žádost o udělení povolení zamítna

z důvodu spočívajícího ve zneužití povolení, pak důkazní břemeno nese správní orgán (srov. např. rozsudek Soudního dvora EU ze dne 14. 1. 2021, The International Protection Appeals Tribunal a další, C-322/19 a C-385/19). V žádném případě nelze argumentovat odchýlením se od zásady materiální pravdy a důkazním břemenem žadatele. Judikatura Soudního dvora vyžaduje, aby příslušný orgán podložil svůj závěr o zneužití souhrnem objektivních skutečností, ze kterých vyplývá, že i přes formální dodržení podmínek stanovených unijní právní úpravou nebylo dosaženo cíle sledovaného touto právní úpravou, a subjektivním prvkem spočívajícím v záměru získat výhodu vyplývající z unijní právní úpravy umělým vytvořením podmínek vyžadovaných pro získání této výhody (rozsudek ze dne 14. 1. 2021, The International Protection Appeals Tribunal a další, C-322/19 a C-385/19). Pokud má být zamítnutí žádosti o vízum za účelem studia odůvodněno zneužitím víza, příslušný orgán musí rozhodnutí opřít o důkazy nebo souhrn závažných, nikoli podružných indicií, že deklarovaný účel pobytu není účelem skutečným. Se stěžovatelkou však lze souhlasit v tom, že správní orgány nejsou při zamítnutí žádosti z důvodu dle § 56 odst. 1 písm. h) zákona o pobytu cizinců, resp. čl. 20 odst. 2 písm. f) směrnice (EU) 2016/801 povinny dokázat, za jakým konkrétním účelem hodlá cizinec vízum zneužít.“ (Srov. také např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 7. 2025, č. j. 4 Azs 196/2024-41, či ze dne 30. 7. 2025, č. j. 7 Azs 277/2024-36.)

23. Dále zdejší soud odkazuje i na závěry plynoucí z rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 29. 1. 2024, č. j. 55 A 50/2022-43 (publ. pod č. 4588/2024 Sb. NSS). V něm Krajský soud v Brně shrnul, že „směrnici požadovaným důkazem může být za určitých výjimečných okolností i obsah pohovoru provedeného s cizincem na zastupitelském úřadu České republiky. Tak tomu bude tehdy, pokud již ze samotného průběhu pohovoru a ze skutečností sdělených cizincem je zcela zjevné, že studijní účel pobytu nebude naplněn. Relativně jednoduchá bude k posouzení situace, v níž cizinec tuto skutečnost sám přímo nebo nepřímo při pohovoru uvede. K podloženému závěru o zneužití pobytu za jiným účelem však může vést i kumulace řady dílčích, avšak závažných indicií – cizinec nezná buď vůbec nebo na potřebné úrovni jazyk, v němž bude studium realizováno, není schopen uvěřitelně popsat svou motivaci ke studiu, nezná podrobně podmínky a průběh studia, nezaplatil poplatky za studium, neví, proč si vybral ke studiu Českou republiku, nezná praktické podmínky života v České republice apod. K domněnce o zneužití pobytu za jiným než studijním účelem naopak nepostačuje pouze to, že cizinec odpovídá na otázky zastupitelského úřadu stručně či obecně. V takové situaci je na zastupitelském úřadu, aby vhodně volenými doplňujícími otázkami zjistil potřebné skutečnosti, případně na ministerstvu či žalované, aby dalšími postupy (např. ve spolupráci s příslušnou vysokou školou) obstaraly další důkazy, na nichž je možné založit použití čl. 20 odst. 2 písm. f) směrnice 2016/801 (srov. k tomu body 63 až 67 stanoviska generálního advokáta de la Tour ze dne 16. 11. 2023 ve věci Perle).“ (Srov. také např. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 10. 2025, č. j. 2 Azs 45/2025-28.)
24. Z uvedené judikatury tedy plyne, že je na správních orgánech, aby prokázaly naplnění důvodu pro zamítnutí žádosti spočívajícího ve zneužití povolení k dlouhodobému pobytu za jiným účelem. To přitom mohou učinit i na podkladě provedeného pohovoru. Závěr o zneužití účelu pobytu však musí opírat o důkazy nebo řadu dílčích a závažných indicií, že deklarovaný účel pobytu není účelem skutečným. I v nyní posuzované věci založily správní orgány své závěry na provedeném pohovoru. Posouzení závěrů pohovoru tak je pro rozhodnutí v posuzované věci stěžejní. Správní orgány z provedeného pohovoru dovodily, že žalobkyně nemá dostatečné informace o zamýšleném účelu pobytu. Poskytnuté informace o motivaci ke studiu, k volbě

studijního programu a samotné vzdělávací instituce považovala žalovaná za nevěrohodné, neurčité, neopodstatněné a vzbuzující důvodné pochyby o skutečném zájmu plnit tvrzený účel pobytu. Úmysl žalobkyně studovat podle ní nebyl v průběhu řízení dostatečně a bez pochybností prokázán. S těmito závěry se však zdejší soud neztotožnil.

25. V obecné rovině sice lze dát za pravdu žalované, že budoucí student vysoké školy by jistě měl znát obsah studia, jeho průběh, zakončení a budoucí využití, jakož i praktické podmínky života v zemi studia. Stejně tak by měl umět objasnit volbu země, vzdělávací instituce, jakož i studijního programu. Dokázat vysvětlit by měl také svou motivaci ke studiu. Pohovor, který měl tyto okolnosti objasnit a na jehož základě správní orgány své závěry dovodily, však byl v některých ohledech proveden toliko povrchně. Žalobkyně nebyla na některé okolnosti vůbec dotazována, případně byla dotazována pouze obecně, čemuž odpovídaly i její odpovědi. Ke konkrétnímu doplnění těchto odpovědí pak nebyla nijak vyzývána nebo byla vyzývána opět toliko povšechně bez reálné snahy jí porozumět a zjistit relevantní skutečnosti. Nelze přitom očekávat, že žalobkyně bude sama doplňovat tvrzení nebo podrobněji reagovat na otázky, aby vyvrátila pochybnosti správního orgánu, pokud neví, o jaké pochybnosti se jedná. Z výše citované judikatury nadto vyplývá, že obecné či stručné odpovědi nejsou samy o sobě dostatečným důvodem pro domněnku o zneužití účelu pobytu. V případě takových odpovědí je na zastupitelském úřadu, aby vhodně volenými otázkami zjistil potřebné skutečnosti, případně aby správní orgány obstaraly další důkazy.
26. Závěry správních orgánů v posuzované věci považuje zdejší soud za nedostatečně podložené a jejich odůvodnění za poněkud obecné. Je na místě znovu zdůraznit, že důkazní břemeno ohledně skutečností nasvědčujících zneužití pobytového oprávnění za účelem studia nesou správní orgány (viz výše citovaná judikatura). Tvrzení žalované, že nebyl dostatečně a bez pochybností prokázán úmysl žalobkyně studovat, je tak v rozporu s tímto pojetím. Nelze se spokojit s tím, že by musel být bez pochybností prokázán úmysl účastníka řízení studovat. I když lze s žalovanou souhlasit, že posuzování otázky budoucího plnění účelu pobytu může být náročné, nemění to nic na povinnosti správních orgánů, aby v případě aplikace ustanovení § 56 odst. 1 písm. h) zákona o pobytu cizinců na žádosti o pobytové oprávnění za účelem studia náležitě zjistily rozhodné skutečnosti, které nasvědčují zneužití pobytového oprávnění, a své závěry řádně odůvodnily. Jelikož je přitom na udělení pobytového oprávnění podle studijní směrnice při splnění stanovených podmínek právní nárok, je třeba klást vyšší požadavky na odůvodnění a podložení důvodů, pro které má být žádost zamítnuta (viz bod 23 usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 10. 2025, č. j. 2 Azs 45/2025-28).
27. Správní orgány v posuzované věci této své povinnosti nedostály. Provedený pohovor a odpovědi žalobkyně skutečně posuzovaly tendenčně a nikoliv komplexně. Nepatřičně se přitom zaměřily na různé nesrovnalosti v odpovědích žalobkyně a další aspekty v její neprospěch. Naopak se nijak nezabývaly okolnostmi svědčícími v její prospěch. Vůbec tak např. nezhodnotily, že žalobkyně znala odpověď v zásadě na všechny dotazy týkající se samotného studia a jeho průběhu (včetně místa studia, studovaných předmětů, zakončení i případně získaného titulu), zaplatila poplatek spojený s přihláškou a popsala rovněž přijímací řízení.
28. Žalovaná své závěry blíže odůvodňuje toliko tím, že žalobkyně se často odkazovala na internetovou stránku „Student in Czech“, ze které měla čerpat informace, aniž by

dokázala vysvětlit, jak se k této stránce dostala. K tomu uvádí, že žalobkyně nejprve chybně uvedla, že se na uvedenou stránku dostala ze stránek ČZU, a posléze změnila výpověď, že si informace zjišťovala od studentů, což nebyla schopna dále rozvést. Je sice pravdou, že odpovědi žalobkyně související se zjišťováním informací lze považovat za poněkud neurčité a shledat v nich nedostatky. Avšak ani závěry žalované nejsou v tomto ohledu zcela přesné. Žalobkyně skutečně na uvedenou internetovou stránku opakovaně odkazovala, co se týče získávaných informací o studiu v České republice, a nejprve uvedla, že neví, jak ji našla. Není však pravdivé tvrzení žalované, že by uváděla, že přístup na jí zmiňovanou stránku byl ze stránek ČZU. Obecně pouze uvedla, že šla na stránky školy, k čemuž následně upřesnila, že zadala do vyhledávače heslo zemědělské školy v ČR. Z protokolu o pohovoru pak nelze ani bez dalšího dovozovat, že by žalobkyně změnila svou výpověď v tom směru, že si informace zjišťovala od studentů. Tak totiž odpověděla na (poněkud nevhodně formulovanou a spekulativní) otázku: *„To jste se jednou vzbudila a řekla jste si, že chcete studovat v ČR? Většina X neví, kde ČR leží, vědí, kde je Německo, Francie a ostatní státy. Tak jak jste to našla?“* Z odpovědi žalobkyně na tuto otázku nelze jednoznačně dovodit, že by změnila svou výpověď a vyjadřovala tím, kde sháněla informace o studiu v České republice. Naopak z formulace otázky a poskytnuté odpovědi není vůbec zřejmé, na co žalobkyně odpovídala. Je také myslitelné, že odpovídala na dotaz, proč se rozhodla studovat v České republice, případně ohledně původu jejího povědomí o České republice. Na podrobnější vyjádření byla žalobkyně dotázána toliko zcela obecně v tom smyslu, zda může svoji odpověď blíže vysvětlit. Nebylo tedy jasné, co konkrétně má blíže vysvětlit. Žalovanou dovozované závěry z uvedených odpovědí tak neodpovídají zcela průběhu pohovoru. Jistě mohly neurčité a kusé odpovědi na položené otázky v této souvislosti představovat jednu z indicí účelovosti. Avšak obecnost či neurčitost odpovědí sama o sobě pro domněnku zneužití účelu pobytu nepostačuje. V takovém případě je třeba za účelem bližšího objasnění odpovědí položit žadateli vhodné doplňující dotazy. To se však nestalo a žalobkyně nebyla na vysvětlení svých odpovědí dostatečně konkrétně dotazována, přičemž nelze odhlédnout od toho, že některé otázky nebyly pokládány zcela srozumitelně. I vzhledem k průběhu pohovoru a pokládaným otázkám tak nelze tuto indicii považovat za natolik závažnou, aby odůvodnila zamítnutí žádosti žalobkyně.

29. Rovněž konstatování žalované, že není zřejmé, na základě čeho žalobkyně dospěla k závěru, že studium na ČZU je praktičtěji zaměřené než studium v jiných zemích, když podmínky v nich nezkoumala, nemá v protokolu o pohovoru svůj dostatečný podklad. Žalobkyně nic takového netvrdila. Pouze uvedla, že studium na ČZU je prakticky zaměřené a podmínkami studia v jiných zemích se nezabývala. Žádné srovnání tedy v průběhu pohovoru neprováděla. Stejně tak nemá oporu v provedeném pohovoru ani závěr správního orgánu prvního stupně o tom, že vzhledem k neprovedení jakékoliv rešerše jiných českých vysokých škol se mu jeví spekulativními i tvrzení o nízkém školném a přijatelných životních nákladech. Předně je nutno podotknout, že žalobkyně nebyla na jakékoliv rešerše jiných českých vysokých škol dotazována. Otázky se týkaly toliko možnosti dalšího studia v X, porovnání s jinými školami mimo Českou republiku a studia v jiném členském státě Evropské unie, resp. ve Velké Británii. Jiných vysokých škol v České republice se žádná otázka netýkala. Žalobkyně pak nikde netvrdila, že v jiných zemích (či na jiných školách) by náklady na život a školné nemohly být nižší. Toliko mínila, že v České republice a na ČZU jsou pro ni na přijatelné úrovni (na rozdíl např. od Velké Británie, na kterou byla také v průběhu pohovoru výslovně dotazována

v souvislosti s pobytem jejího strýce). Není ani pravdou, že by z provedeného pohovoru vyplývalo, že žalobkyně není obeznámena s finanční náročností vysokoškolského studia v České republice, jak dovozoval správní orgán prvního stupně. Na dotazy ohledně životních nákladů v České republice totiž konkrétně odpověděla a určité informace o nákladech života v České republice zmínila. Vypověděla, že se jedná o částku od 9 000 do 14 000 Kč, přičemž částku zjistila na internetu a došla k ní s ohledem na školné, ubytování, potraviny, dopravu atd. V tomto ohledu není relevantní, že následně nebyla schopna uvést, kolik stojí studium v České republice za celou jeho dobu. Nadto poznamenala, že má našetřené prostředky a pomáhat jí bude i strýc, k čemuž dodala i jeho prohlášení a informace o příjmech. Za zcela marginální pak v tomto ohledu považuje zdejší soud skutečnost, že v souvislosti s výší školného žalobkyně zmínila přiznání stipendia, protože bude hradit nižší školné, což nebyla schopna doložit, a k dalšímu doplňujícímu dotazu nevěděla, co znamená mít stipendium.

30. Žalovaná dále v napadeném rozhodnutí poznamenala, že žalobkyně je absolventem vysokoškolského studia v oboru zemědělství a má za sebou několik let praxe v oboru souvisejícím. Měla by tedy mít ucelenou představu, co konkrétně chce dále studovat a jak vzdělání využije. Měla by se tedy seznámit s vícero nabízenými studijními programy, vyhodnotit si jejich obsah a zcela jasně popsat obsah zvoleného studijního programu. Jak již bylo uvedeno výše, je pravdou, že by žadatel o pobytové oprávnění měl umět popsat motivaci k výběru studijního programu a také odůvodnit volbu země studia. Nicméně žalobkyně nebyla na jakémkoliv srovnávání studijních programů dotazována. Jak již bylo také poznamenáno výše, týkaly se otázky toliko volby oboru, dalšího studia v X, srovnání s jinými vysokými školami mimo Českou republiku při výběru školy a možnosti studia v jiných členských státech Evropské unie, resp. ve Velké Británii. Vůbec tak nebyla vznesena otázka porovnávání různých studijních programů v České republice či zahraničí. Nadto ze samotné skutečnosti, že žadatel o pobytové oprávnění neprováděl srovnání vybrané vysoké školy s jinými, nelze bez dalšího dovodit, že by hodlal zneužít pobytové oprávnění k jinému účelu. V tomto ohledu lze ještě podotknout, že žalobkyně na dotazy týkající se samotného průběhu studia byla schopna odpovědět, což žalovaná nijak blíže nezhodnotila. Rovněž skutečnost, že žalobkyně byla přijata do magisterského studijního programu odpovídajícího zaměření jejího dosavadního bakalářského studia a také její pracovní praxi, by měla být hodnocena spíše v její prospěch, což žalovaná opět nijak nezmínila.
31. Není ani zřejmé, z čeho v této souvislosti žalovaná dovozuje, že si žalobkyně protiřečí ohledně budoucího využití vzdělání. Žalovaná toliko konstatovala, že na jednom místě žalobkyně uvádí, že v České republice chce jen studovat a v X uplatnit nabyté znalosti a pokračovat v práci. Následně však tvrdí, že si chce po absolvování univerzity v České republice založit vlastní podnikání. Zdejší soud v těchto odpovědích žalobkyně neshledal jakémkoliv protichůdné informace a není mu ani jasné v čem by tato protichůdnost měla podle žalované spočívat. Žalobkyně skutečně v průběhu pohovoru k budoucímu využití svého vzdělání toliko uvedla, že se hodlá vrátit do X, uplatnit, co se naučila, a pokračovat v práci. Chtěla by také podnikat, přičemž nemá v plánu hledat si práci v České republice či Evropské unii. Toto vyjádření není nijak protichůdné. Jistě se nevylučuje pokračování v práci v X a také podnikání. Žalobkyně vůbec nenaznačila, že by snad chtěla podnikat či pracovat v České republice. Naopak takové plány výslovně vyloučila. Blíže byla dotázána pouze na svou činnost na farmě, kterou zmínila v souvislosti s otázkou na znalost podmínek podnikání.

32. Taktéž prosté konstatování žalované o tom, že vyjádření žalobkyně ohledně volby České republiky je strohé, naprosto obecné a neprokazuje znalosti podmínek života v České republice, není relevantní. Znovu je třeba připomenout, že jak vyplývá z výše citované judikatury, obecnost či neurčitost odpovědi sama o sobě pro domněnku zneužití účelu pobytu nepostačuje. V takovém případě je za účelem bližšího objasnění odpovědi třeba položit žadateli vhodné doplňující dotazy. To se nestalo ani v souvislosti s výběrem České republiky jako místa studia. Žalobkyně byla toliko dotázána, co ví o České republice, proč si nenašla pro studium některou vysokou školu v zemi původu a podle čeho vybírala konkrétní školu a obor. Dále zda porovnávala jiné školy mimo Českou republiku. V návaznosti na negativní odpověď byla dotázána, jak tedy ví, že je školné v České republice nízké. Nebyl jí tedy položen konkrétní dotaz, proč by chtěla studovat v České republice. Požádána nebyla ani o bližší rozvedení své odpovědi, kterou poskytla na otázku, co ví o České republice. Ani tato žalovanou zmíněná skutečnost tak nemůže být považována za závažnou indicii, že deklarovaný účel pobytu není účelem skutečným.
33. S ohledem na vše výše uvedené tedy lze shrnout, že ačkoliv některé odpovědi žalobkyně v průběhu pohovoru nebyly zcela přesné či určité, nelze tyto skutečnosti považovat za natolik významné, aby způsobily nevěrohodnost či celkovou neurčitost podaných informací, jak dovozovaly správní orgány. S přihlédnutím k celkovému průběhu pohovoru se tak nejedná o dostatečnou kumulaci již výše zmíněných závažných indicií, které by svědčily o tom, že deklarovaný účel pobytu není skutečný. Správní orgány tedy nevyhodnotily obstarané podklady náležitě, neboť ty neposkytovaly dostatečnou oporu pro jejich závěry, resp. byly v některých částech s těmito závěry v rozporu.
34. Pro úplnost zdejší soud dodává, že poukaz žalované na stanovení maximálního počtu žádostí o zaměstnaneckou kartu na některých zastupitelských úřadech skutečně lze označit za ryze spekulativní. Žalovaná v tomto ohledu nezmínila nic konkrétního ve vztahu k žalobkyni a pouze zcela obecně konstatovala, že úvaha o možném zneužití pobytového oprávnění není založena na nerealném základě. Samotnou existenci kvót však nelze bez dalšího považovat za indicii, že by jakýkoliv žadatel o pobytové oprávnění za účelem studia z dané země původu chtěl toto pobytové oprávnění zneužít k jinému (výdělečnému) účelu. Správní orgány by musely takový závěr individualizovat ve vztahu k žalobkyni, což žádným způsobem neprovedly.

VI. Závěr a náklady řízení

35. Z výše uvedených důvodů tak zdejší soud podle ustanovení § 76 odst. 1 písm. b) s. ř. s. zrušil napadené rozhodnutí, neboť skutkový stav, který vzala žalovaná za základ napadeného rozhodnutí, nemá oporu ve správním spisu a vyžaduje zásadní doplnění. Věc zároveň vrátil dle ustanovení § 78 odst. 4 s. ř. s. žalované k dalšímu řízení. Nepostupoval však i přes návrh žalobkyně podle ustanovení § 78 odst. 3 s. ř. s. a nezrušil též prvostupňové rozhodnutí, neboť se jedná o toliko výjimečný postup a bude na žalované, jak se ve světle závazného právního názoru postaví k nutnosti dalšího dokazování a rozhodnutí ve věci. Vytýkané vady může zřejmě napravit i žalovaná v rámci odvolacího řízení.
36. V dalším řízení bude žalovaná vázána právními názory soudu vyjádřenými v tomto rozsudku (viz § 78 odst. 5 s. ř. s.). Zejména náležitě posoudí žádost žalobkyně o vydání povolení k dlouhodobému pobytu za účelem studia. Případné zamítnutí žádosti

z důvodu, že žalobkyně hodlá zneužít povolení k dlouhodobému pobytu za jiným účelem, než je uveden v žádosti, pak bude nutné řádně odůvodnit a opřít o dostatečné podklady. Tyto podklady budou muset správní orgány náležitým způsobem vyhodnotit a případně bude třeba popsat, k jakým závěrům na základě tohoto hodnocení dospěly.

37. O náhradě nákladů řízení jeho účastníků rozhodl zdejší soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobkyně měla ve věci plný úspěch, a má proto právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložila proti žalované, jež ve věci úspěch neměla.
38. Náklady řízení žalobkyně tvoří zaplacený soudní poplatek za žalobu proti rozhodnutí správního orgánu ve výši 3 000 Kč. Dále se jedná o náklady na odměnu jejího zástupce za dva úkony právní služby ve výši 9 240 Kč (převzetí a příprava zastoupení a podání žaloby ve věci samé po 4 620 Kč) dle ustanovení § 7, § 9 odst. 5 a § 11 odst. 1 písm. a) a d) vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., advokátní tarif, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „advokátní tarif“) a náhradu hotových výdajů ve výši 900 Kč (za dva úkony právní služby po 450 Kč) dle ustanovení § 13 odst. 4 advokátního tarifu. Celková výše nákladů řízení žalobkyně tak činí 13 140 Kč.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty. Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s., a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Praze, dne 4. února 2026

JUDr. Tomáš Švec, Ph.D.
samosoudce